

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย
ที่สะท้อนให้เห็นภาพพจน์ทางเพศ

A comparative study on language use ability of males and females
as reflecting gender stereotypes

Received: June 27, 2019; Revised: July 20, 2019; Accepted: July 25, 2019

โชติกา เศรษฐธัญการ¹

Chotika Setthankarn

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยระหว่างเพศหญิงกับเพศชายซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงภาพพจน์ทางเพศ (gender stereotypes) โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 20 คน แบ่งเป็นชาย 10 คน และหญิง 10 คน และใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือให้กลุ่มตัวอย่างเขียนอธิบายสิ่งที่ป็นรูปธรรมและนามธรรมสิ่งเดียวกันตามที่กำหนดให้ การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความสามารถในการใช้คำศัพท์ 2) ด้านความสามารถในการให้ข้อมูล 3) ด้านความสามารถในการเรียบเรียงประโยค 4) ด้านความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลให้สัมพันธ์กัน 5) ด้านความสามารถในการสื่อความหมาย 6) ด้านความสามารถในการให้รายละเอียดในการอธิบาย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าปัจจัยทางเพศมีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษา เพศชายมีความสามารถในการอธิบายสิ่งที่ป็นรูปธรรมมากกว่าเพศหญิง ในขณะที่เพศหญิงมีความสามารถในการอธิบายสิ่งที่ป็นนามธรรมมากกว่าเพศชาย ซึ่งผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่าในภาพรวมเพศหญิงและเพศชายมีลักษณะการใช้ภาษาตรงกับภาพพจน์ทางเพศหรือคตินิยมที่สังคมมีต่อเพศหญิงและเพศชาย โดยเฉพาะในด้านการแสดงออกทางความคิดที่เพศชายมักมีความคิดผิวเผินหรือมีความป็นรูปธรรมสูง ส่วนเพศหญิงมักมีความคิดลึกซึ้งหรือมีความป็นนามธรรมสูง แต่ในส่วนของการรายละเอียดกลับมีหลายด้านที่ไม่ตรงตามภาพพจน์เสมอไป

คำสำคัญ : ความสามารถในการใช้ภาษา, ภาพพจน์ทางเพศ, ภาษาเพศชาย, ภาษาเพศหญิง

¹ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (Faculty of Humanities and Social Sciences Pibulsongkram Rajabhat University) e-mail : s.chotikaa@gmail.com

Abstract

This research aims to study and compare the ability of using language between males and females by collecting data from a sample group of 10 male and 10 female fourth-year students.

The instrument in this study is a writing test that the sample group uses to write description texts of the same concrete and abstract objects as given. The analysis is divided into 6 aspects: 1) the ability to use vocabulary 2) the ability to provide information 3) the ability to use sentences 4) the ability to relate information 5) the ability to convey meaning and 6) the elaboration in describing objects.

The findings indicate that ability of using language to describe objects is related to gender difference factor because males can describe objects more concretely than females do whereas females can describe the same objects more abstractly than males do. In addition, the overall results also reflect that males and females are characterized by the use of language that matches their gender stereotypes, particularly in the way of expressing ideas. Males tend to have concrete thinking while females tend to have abstract thinking. However, in terms of the finer details, there are some aspects that are not always consistent with the gender stereotypes.

Keywords : language use ability, male language, female language, gender stereotypes

บทนำ

จากผลการศึกษาทางด้านจิตวิทยาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน นักจิตวิทยาได้อธิบายลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของเพศชายและเพศหญิง จนเกิดเป็นภาพพจน์หรือภาพในจิตใจของคนในสังคม (stereotype) ที่กำหนดลักษณะประจำของกลุ่มคนต่างๆ มักเกิดขึ้นกับกลุ่มเพศและอาชีพ ดังเช่นที่ Brannon (1999) ได้นำเสนอความแตกต่างของภาพพจน์ที่กำหนดลักษณะนิสัยประจำเพศชายและเพศหญิงไว้ ยกตัวอย่างเช่น เพศชายมีนิสัย ก้าวร้าว รักอิสระ ชอบอารมณ์ความรู้สึก ตรงไปตรงมา ชอบใช้อำนาจ ชอบคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มีเหตุผล ชอบการแข่งขัน กระตือรือร้น และตัดสินใจรวดเร็ว เป็นต้น ในขณะที่เพศหญิงมีนิสัยช่างพูด ไม่ใช่ภาษาหยาบคาย รู้จักผ่อนหนักเบา อ่อนโยน เข้าถึงความรู้สึกของผู้อื่น เกรงครัดในศีลธรรม สนใจปลุกชีพภายนอกของตน ประณีตเรียบร้อย และต้องการความปลอดภัย หรือบทความของ Sabbatini (2007) ที่ได้กล่าวถึงภาพพจน์ที่แตกต่างกันระหว่างเพศหญิงและเพศชายไว้ว่า เพศชายมีความสามารถในการตัดสินใจต่างๆ ได้ดี มีความสามารถในการคำนวณ สามารถแสดงทรรศนะต่อวัตถุต่างๆ ได้ทั้ง 3 มิติ เป็นต้น จึงไม่น่าสงสัยว่า ทำไมเพศชายจึงมีอาชีพเป็นนักคำนวณ นักบิน วิศวกร สถาปนิก หรือแม้กระทั่งนักแข่งรถมากกว่าผู้หญิง ในขณะที่เพศหญิงมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกว่า

แสดงออกทางอารมณ์ได้ดี ช่างพูด ชื่นชมในความงดงาม จดจำรายละเอียดได้ดี เข้าใจอารมณ์ทางภาษาได้ดี และมีความสามารถทางภาษามากกว่า ซึ่งความแตกต่างเหล่านี้ของเพศหญิงและเพศชายมีผลมาจากการทำงานของสมองที่ติดตัวมาแต่กำเนิด และยังทำให้ความสามารถทางภาษาระหว่างเพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างกันไปด้วย ในทางภาษาศาสตร์ Lakoff (1975) นักทฤษฎีท่านหนึ่งได้เสนอลักษณะภาษาพูดของผู้หญิงที่มีมากกว่าผู้ชายไว้ อย่างเช่น การใช้ภาษาป้องกันข้อผิดพลาด (hedges) การใช้ทำนองเสียง การใช้คำคุณศัพท์และวิเศษณ์ขยายความ และการเข้มงวดกับความถูกต้องของไวยากรณ์มากเกินไป เป็นต้น และประเด็นนี้ก็ได้รับการอ้างอิงถึงในงานวิจัยต่างๆ อย่างแพร่หลาย

ยิ่งไปกว่านั้น ลักษณะความแตกต่างของเพศชายและเพศหญิงเช่นนี้ยังเป็นที่น่าสนใจและยอมรับกันทั่วไป จนฝังรากลึกกลายเป็นภาพพจน์ที่ติดอยู่ในกลุ่มเพศ รวมถึงยังมักใช้ความต่างทางด้านเพศนี้เป็นปัจจัยทางสังคมในการศึกษาค้นคว้าและทำวิจัยกันมาก โดยเฉพาะในด้านการใช้ภาษา จึงเป็นที่น่าสนใจว่าเมื่อภาพพจน์เป็นลักษณะประจำตัวของเพศชายและเพศหญิงแล้ว เพศชายจึงเปรียบเสมือนตัวแทนของเหตุผลและความเป็นรูปธรรม โดยที่เพศหญิงก็เสมือนเป็นตัวแทนของอารมณ์และความเป็นนามธรรม ดังนั้นจึงเป็นไปได้หรือไม่ที่ลักษณะเช่นนี้จะสามารถสะท้อนออกมาทางการใช้ภาษาของทั้งเพศหญิงและเพศชาย ปัจจัยทางด้านเพศจะมีผลต่อความแตกต่างในเรื่องความสามารถของการใช้ภาษาอธิบายสิ่งรอบตัวของมนุษย์ดังที่ปรากฏตามงานวิจัยหลายงานหรือไม่ (ดวงเดือน พันธุมนาวิณ, 2524; Conrick, 1996; Cameron, 1997; Kristen & Roger, 1999; Jenkins, 2000; Tannen, 2001) และถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ระหว่างเพศชายและเพศหญิงกลุ่มเพศใดจะสามารถอธิบายสิ่งที่ป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ดีกว่ากัน ผ่านทางการวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดภาษาศาสตร์เชิงสังคม (sociolinguistics) ของ Holmes (2001, p. 284-314) ที่นำเสนอเรื่องภาพพจน์ทางเพศที่สะท้อนให้เห็นผ่านทางพฤติกรรมการใช้ภาษาของผู้หญิงและผู้ชาย โดยแสดงให้เห็นผ่านทางตัวอย่างงานวิจัยทั้งที่เป็นการศึกษาภาษาตะวันตกและภาษาตะวันออก (Holmes, 2001, p. 150-165) ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าการศึกษาในเรื่องนี้ นอกจากจะก่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องความเหมือนหรือความต่างของความสามารถทางภาษาระหว่างเพศหญิงและเพศชาย เพื่อให้สามารถนำผลที่ได้ไปปรับใช้ในการพัฒนาความสามารถทางภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมเป็นรายบุคคลแล้ว ยังจะช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมของเพศชายและเพศหญิงจากการแสดงออกทางความคิดผ่านทางการใช้ภาษาที่แท้จริงมากขึ้น อันจะช่วยลดอคติในเรื่องการตัดสินพฤติกรรมตามภาพพจน์ทางเพศอีกทางหนึ่งด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสะท้อนของภาพพจน์ทางเพศผ่านทางการใช้ภาษาระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะศึกษาเปรียบเทียบภาษาเขียนในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมระหว่างเพศชายกับเพศหญิงในวัยและการศึกษาที่เท่ากันเท่านั้น ไม่ได้มุ่งเน้นไปที่การศึกษาภาษาพูดและทัศนคติของมนุษย์แต่อย่างใด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สิ่งที่เป็นรูปธรรม คือ สิ่งที่มีตัวตนหรือรูปร่างที่ชัดเจน สามารถสัมผัสได้โดยประสาทสัมผัสทั้งห้า (หู ตา จมูก ลิ้น กาย) คือ ได้ยิน มองเห็น ได้กลิ่น มีรสชาติ จับต้องได้
2. สิ่งที่เป็นนามธรรม คือ สิ่งที่ไม่มีตัวตนหรือรูปร่างที่ชัดเจนไม่สามารถสัมผัสได้โดยประสาทสัมผัสทั้งห้า(หู ตา จมูก ลิ้น กาย) สามารถรับรู้ได้โดยอารมณ์และจิตใจ
3. คำศัพท์ง่าย คือ คำศัพท์พื้นฐาน ไม่เป็นทางการ มักใช้ในภาษาพูดมากกว่าในภาษาเขียน เช่น อร่อย คำสรรพนาม(ผม, มัน) มากมาย ออยาก กิน อ่อนๆ เล็กๆ ง่ายๆ รู้ ก็ ดี เพราะ แล้ว เป็นต้น
4. คำศัพท์ยาก คือ คำศัพท์ที่เป็นทางการ คำศัพท์เฉพาะ มักใช้ในภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด เช่น ประสบ ผลสำเร็จ พระบรมฉายาลักษณ์ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เปี่ยม โภชนาการ สถานการณ์ มนุษย์ ฟังปรารถนา ต้องการ สังเวช นิวเคลียส อักษร เนื่องจาก ทั้งนี้ทั้งนั้น แม้ เอกลักษณ์ จิตวิทยา ชีววิทยา สิ่งเร้า เทริยญาษาปณ์ นวัตกรรม อเนกประสงค์ เป็นต้น
5. ประโยคความเดียว คือ ประโยคที่มีใจความสำคัญเพียงหนึ่งเดียว มีภาคประธานภาคเดียว ภาคแสดงภาคเดียว มีกริยาสำคัญเพียงตัวเดียว
6. ประโยคความรวม คือ ประโยคที่รวมเอาประโยคความเดียวตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปมารวมกันโดยใช้สันธาน เช่น และ แต่ หรือ เป็นตัวเชื่อมแต่ก็สามารถแยกออกเป็นประโยคความเดียวที่มีใจความสมบูรณ์ได้เหมือนเดิมโดยไม่ต้องเพิ่มส่วนใดส่วนหนึ่งในประโยค
7. ประโยคความซ้อน คือ ประโยคที่ประกอบด้วยประโยคหลัก(ประโยคที่เป็นใจความสำคัญที่ต้องการสื่อสาร) และประโยคย่อย(ประโยคที่ทำหน้าที่ขยายความประโยคหลักให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น) มารวมเป็นประโยคเดียวกัน โดยใช้คำเชื่อม เช่น ผู้ ที่ ซึ่ง อัน ฯลฯ

วิธีการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) โดยใช้แบบทดสอบในการวิจัย ดังนั้นผลจากการทำแบบทดสอบจึงเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative data) และข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative data) ซึ่งดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กำหนดประชากรที่มีวัย อาชีพและการศึกษาในระดับเดียวกัน เพื่อหลีกเลี่ยงตัวแปรทางด้านอื่น นอกเหนือจากตัวแปรทางด้านเพศที่ต้องการศึกษา ทำให้ได้ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชายและ

หญิงชั้นปีที่ 4 ในปีการศึกษา 2561 สาขาภาษาอังกฤษ กลุ่มที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 58 คน แบ่งเป็นชาย 17 คน และหญิง 41 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 4 ในปีการศึกษา 2561 สาขาภาษาอังกฤษ กลุ่มที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ได้จากการสุ่มอย่างง่ายมาจำนวน 20 คน ซึ่งในจำนวนนี้ แบ่งเป็นชาย 10 คน และหญิง 10 คน

2. ออกแบบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ แบบทดสอบ 1 ชุด สำหรับให้กลุ่มตัวอย่างเขียนอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมตามความคิดเห็น โดยกำหนดสิ่งที่เป็นตัวแทนของรูปธรรม 2 ข้อ ได้แก่ ไข่ไก่ และเหรียญสิบบาท เพราะเป็นสิ่งใกล้ตัวกลุ่มตัวอย่างและส่วนใหญ่มีลักษณะเหมือนกัน ในขณะที่สิ่งที่เป็นตัวแทนของนามธรรม 2 ข้อ คือ ความดีใจ และความเสียใจ รวมเขียนอธิบายรวมทั้งสิ้น 4 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ศึกษาเอกสารและข้อมูลจากงานวิจัยต่างๆ ที่ครอบคลุมถึงเรื่องความสามารถในการใช้ภาษารวมถึงปัจจัยเรื่องเพศที่มีผลต่อการใช้ภาษาของมนุษย์ เช่น หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาศาสตร์แขนงต่างๆ (ระบบคำ ระบบวากยสัมพันธ์ อรรถศาสตร์ และสัมพันธ์ศาสตร์) ภาษาศาสตร์เชิงสังคม ภาษาศาสตร์จิตวิทยา และพฤติกรรมศาสตร์ เป็นต้น

3.2 สุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงในจำนวนที่เท่ากัน คือเพศชาย 10 คน และเพศหญิง 10 คน

3.3 ชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ทราบถึงวิธีการทำแบบทดสอบ รวมทั้งนำสิ่งที่ป็นรูปธรรมมาให้ดู ในขณะนี้อาจมีการซักถามจากกลุ่มตัวอย่าง แต่ต้องไม่ตอบคำถามที่เป็นการชี้้นำความคิด

3.4 ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบ 4 ข้อ ภายในเวลาที่กำหนดให้เท่ากัน คือ 30 นาที หลังจากนั้นจึงเก็บรวบรวมเพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์และสรุปผลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในขั้นนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยการกำหนดให้ปัจจัยทางด้านเพศเป็นตัวแปรอิสระและความสามารถในการใช้ภาษาเพื่ออธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมเป็นตัวแปรตาม และจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่ผ่านมาพบความสามารถในการใช้ภาษาในกลุ่มเพศชายหญิงที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงภาพพจน์ทางเพศที่ต่างกัน ได้แก่ 1) ด้านความสามารถในการใช้คำศัพท์ 2) ด้านความสามารถในการให้ข้อมูล 3) ด้านความสามารถในการเรียงเรียงประโยค 4) ด้านความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลให้สัมพันธ์กัน 5) ด้านความสามารถในการสื่อความหมาย 6) ด้านความสามารถในการให้รายละเอียดในการอธิบาย ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 6 ด้าน พร้อมด้วยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

4.1 ด้านความสามารถในการใช้คำศัพท์ ซึ่งวิเคราะห์โดยการพิจารณาจากความง่ายของคำศัพท์ที่ใช้ โดยกำหนดให้ผู้ที่สามารถใช้คำศัพท์ยากได้มากครั้ง แสดงว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ ประกอบด้วยขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

4.1.1 จำแนกประเภทคำศัพท์ยากและคำศัพท์ง่ายของแต่ละคน ที่ใช้ในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรม และการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรม

4.1.2 รวมจำนวนของคำศัพท์ทั้ง 2 ประเภทที่ได้จากข้อ 4.1.1 ภายในกลุ่มเพศหญิงและกลุ่มเพศชาย

4.1.3 นำจำนวนที่ได้ในแต่ละกลุ่มเพศมาเปรียบเทียบกันและนำเสนอผลสะท้อนของภาพพจน์ทางเพศ

4.2 ด้านความสามารถในการให้ข้อมูล ซึ่งวิเคราะห์โดยการพิจารณาจากจำนวนประโยค โดยกำหนดให้ประโยคที่มีสาระสำคัญหรือแสดงข้อมูลอย่างน้อย 1 ประเด็น แทนจำนวนประโยค 1 ประโยค ดังนั้นหากยิ่งแสดงประโยคได้มาก แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการให้ข้อมูล ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

4.2.1 คำนวณจำนวนประโยคของแต่ละคน ที่ใช้ในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรม

4.2.2 รวมจำนวนและคิดค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยค ที่ได้จากข้อ 4.2.1 ภายในกลุ่มเพศหญิงและกลุ่มเพศชาย

4.2.3 นำค่าเฉลี่ยที่ได้ในแต่ละกลุ่มเพศมาเปรียบเทียบกันและนำเสนอผลสะท้อนของภาพพจน์ทางเพศ

4.3 ด้านความสามารถในการเรียบเรียงประโยค ซึ่งวิเคราะห์โดยการพิจารณาจากโครงสร้างประโยค ที่มีทั้งหมด 3 ประเภท ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน โดยกำหนดให้ผู้ที่สามารถใช้ประโยคที่มีโครงสร้างซับซ้อน เป็นผู้ที่มีความสามารถในการเรียบเรียงประโยค ประกอบด้วยขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

4.3.1 วิเคราะห์หาจำนวนประโยคทั้ง 3 ประเภทของแต่ละคน ที่ใช้ในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรม และการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรม

4.3.2 รวมจำนวนและคิดค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยคแต่ละประเภท ที่ได้จากข้อ 4.3.1 ภายในกลุ่มเพศหญิงและกลุ่มเพศชาย

4.3.3 นำค่าเฉลี่ยที่ได้ในแต่ละกลุ่มเพศมาเปรียบเทียบกันและนำเสนอผลสะท้อนของภาพพจน์ทางเพศ

4.4 ด้านความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลให้สัมพันธ์กัน ซึ่งพิจารณาจากจำนวนคำ/วลีเชื่อมประโยค เนื่องจากคำ/วลีเชื่อมประโยคสามารถแสดงให้เห็นการเชื่อมโยงข้อมูลที่สัมพันธ์กัน ดังนั้นจึง

กำหนดให้ผู้ที่ใช้คำ/วลีเชื่อมโยงประโยคได้ เป็นผู้ที่มีความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลให้สัมพันธ์กัน ประกอบด้วยขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

4.4.1 วิเคราะห์หาจำนวนคำ/วลีเชื่อมโยงประโยคของแต่ละคน ที่ใช้ในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรม และการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรม

4.4.2 รวบรวมจำนวนและคิดค่าเฉลี่ยของจำนวนคำ/วลีเชื่อมโยงประโยค ที่ได้จากข้อ 4.4.1 ภายในกลุ่มเพศหญิงและกลุ่มเพศชาย

4.4.3 นำค่าเฉลี่ยที่ได้ในแต่ละกลุ่มเพศมาเปรียบเทียบกันและนำเสนอผลสะท้อนของภาพพจน์ทางเพศ

4.5 ด้านความสามารถในการสื่อความหมาย ซึ่งพิจารณาจากความชัดเจนและความคลุมเครือในการสื่อความหมาย โดยกำหนดให้ผู้ที่สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนมากและคลุมเครือน้อย เป็นผู้ที่มีความสามารถในการสื่อความหมาย

4.5.1 วิเคราะห์การสื่อความหมายของแต่ละคน ที่ใช้ในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรม และการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรม

4.5.2 หาค่าความชัดเจนและความคลุมเครือของการสื่อความหมายที่ได้จากข้อ 4.5.1 เป็นสัดส่วนร้อยละ โดยแบ่งตามกลุ่มเพศหญิงและกลุ่มเพศชาย

4.5.3 นำผลที่ได้ในแต่ละกลุ่มเพศมาเปรียบเทียบกันและนำเสนอผลสะท้อนของภาพพจน์ทางเพศ

4.6 ด้านความละเอียดในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม

4.6.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบความละเอียดในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมของกลุ่มเพศหญิงและเพศชายโดยวิธีการสังเกต

4.6.2 นำผลจากข้อ 4.6.1 ของแต่ละกลุ่มเพศมาเปรียบเทียบกันและนำเสนอผลสะท้อนของภาพพจน์ทางเพศ

5. นำเสนอผลการวิจัยในลักษณะการพรรณนาเชิงคุณภาพและแสดงผลตารางเชิงปริมาณเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนอธิบายระหว่างกลุ่มเพศและผลสะท้อนของภาพพจน์ทางเพศ

6. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม แบ่งผลการวิจัยเป็น 6 ด้าน ดังนี้

1. ด้านความสามารถในการใช้คำศัพท์

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของจำนวนคำศัพท์ยากง่าย

ชาย (10 คน)				หญิง (10 คน)			
รูปธรรม		นามธรรม		รูปธรรม		นามธรรม	
ศัพท์ยาก	ศัพท์ง่าย	ศัพท์ยาก	ศัพท์ง่าย	ศัพท์ยาก	ศัพท์ง่าย	ศัพท์ยาก	ศัพท์ง่าย
34	116	24.2	76.6	30.6	135.8	24	121.8

จากตารางที่ 1 เมื่อเปรียบเทียบการอธิบายทั้งสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมระหว่างกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงกับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย พบว่าเพศหญิงใช้คำศัพท์ยากโดยเฉลี่ยต่อคนในจำนวนที่น้อยกว่าเพศชายเล็กน้อย แต่ถ้าพิจารณาจากส่วนต่างของคำศัพท์ยากและคำศัพท์ง่ายแล้ว จะพบว่าส่วนต่างของคำศัพท์ยากและคำศัพท์ง่ายในการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมของเพศหญิงมีมากกว่าของเพศชาย กล่าวคือเพศหญิงใช้คำศัพท์ง่ายถึง 121.8 คำโดยเฉลี่ย แต่กลับใช้คำศัพท์ยากเพียง 24 คำโดยเฉลี่ย ในขณะที่เพศชายใช้คำศัพท์ง่ายเพียง 76.6 คำโดยเฉลี่ย แต่ใช้คำศัพท์ยากถึง 24.2 คำโดยเฉลี่ย

ผลการทดสอบแสดงให้เห็นว่าเพศชายใช้คำศัพท์ยากกว่าเพศหญิงในการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมเช่นเดียวกับการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรม ตรงกันข้ามกับเพศหญิงที่มักใช้คำศัพท์ง่ายกว่าเพศชาย แต่ใช้คำศัพท์ยากน้อยกว่า ด้วยเหตุนี้จึงสรุปได้ว่าเพศชายมีความสามารถในการใช้คำศัพท์เพื่ออธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ดีกว่าเพศหญิง

2. ด้านความสามารถในการให้ข้อมูล

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลรวมและค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยค

ชาย (10 คน)				หญิง (10 คน)			
รูปธรรม		นามธรรม		รูปธรรม		นามธรรม	
ผลรวม	ค่าเฉลี่ย	ผลรวม	ค่าเฉลี่ย	ผลรวม	ค่าเฉลี่ย	ผลรวม	ค่าเฉลี่ย
188	18.8	118	11.8	228	22.8	236	23.6

จากตารางจะเห็นได้ว่าโดยภาพรวมแล้ว ในการอธิบายทั้งสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงอธิบายได้จำนวนประโยคมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย ดังนั้นเมื่อประโยคหนึ่งมีข้อมูลสำคัญอย่างน้อย 1 ประเด็น แสดงให้เห็นว่าเพศหญิงมีความสามารถในการให้ข้อมูลของทั้งสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ดีกว่าเพศชาย เพราะสามารถอธิบายและให้เนื้อหาสาระได้มากกว่า

เมื่อเปรียบเทียบทั้งผลรวมและค่าเฉลี่ยต่อคนของกลุ่มตัวอย่างเพศชายทั้งหมด จะเห็นได้ว่าเพศชายสามารถอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้จำนวนประโยชน์มากกว่าสิ่งที่เป็นนามธรรมอย่างเห็นได้ชัด แสดงว่าเพศชายสามารถอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ดีกว่านามธรรม

ตรงกันข้ามกับเพศชาย เมื่อเปรียบเทียบทั้งผลรวมและค่าเฉลี่ยต่อคนของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงทั้งหมด พบว่าเพศหญิงสามารถอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมได้จำนวนประโยชน์มากกว่าสิ่งที่เป็นรูปธรรม โดยเห็นความแตกต่างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เพราะฉะนั้นสามารถสรุปได้ว่าเพศชายมีความสามารถในการให้ข้อมูลเพื่ออธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ดีกว่านามธรรม ในขณะที่เพศหญิงมีความสามารถในการให้ข้อมูลเพื่ออธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ดีกว่าหรือเท่ากับสิ่งที่เป็นรูปธรรม

3. ด้านความสามารถในการเรียบเรียงประโยค

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยความซับซ้อนของประโยค

เพศ	รูปธรรม			นามธรรม		
	ความเดียว	ความรวม	ความซ้อน	ความเดียว	ความรวม	ความซ้อน
ชาย	10.8	0.7	6.6	5.4	1.0	5.0
หญิง	16.6	1.8	4.4	16.2	1.2	6.0

จากตารางที่ 3 โดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและเพศชายมีความเหมือนกันในการที่มักใช้ประโยคความเดียวอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม รองลงมาคือประโยคความซ้อนและประโยคความรวมตามลำดับ

เพศชายใช้ประโยคความซ้อนในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม ในขณะที่เพศหญิงมักใช้ประโยคความซ้อนในการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมมากกว่ารูปธรรม

การใช้ประโยคความซ้อนแสดงให้เห็นว่าผู้ใช้มีความสามารถทางภาษา เนื่องมาจากการมีโครงสร้างที่ซับซ้อน ซึ่งสะท้อนให้เห็นความคิดที่สลับซับซ้อนตามไปด้วย ต่างกับการใช้ประโยคความเดียวซึ่งสะท้อนให้เห็นความคิดที่เรียบง่าย ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าการใช้ประโยคความซ้อนชี้ให้เห็นความสามารถทางภาษาของผู้ใช้ เมื่อสังเกตจากตารางแล้วเพศหญิงใช้ประโยคความซ้อนในการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมมากกว่ารูปธรรม แสดงว่าเพศหญิงสามารถอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ดีกว่ารูปธรรม ตรงกันข้ามกับเพศชายที่ใช้ประโยคความซ้อนในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม แสดงว่าเพศชายสามารถอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ดีกว่านามธรรม

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าเพศหญิงมีความสามารถในการเรียบเรียงประโยคเพื่ออธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ดีกว่ารูปธรรม ในขณะที่เพศชายมีความสามารถในการเรียบเรียงประโยคเพื่ออธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ดีกว่านามธรรม

4. ด้านความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลให้สัมพันธ์กัน

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยของจำนวนคำ/วลีเชื่อมประโยค

เพศ	จำนวนคำ/วลีเชื่อมประโยค	
	รูปธรรม	นามธรรม
ชาย	7.2	5.2
หญิง	6.0	4.8

จากตารางที่ 4 กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและเพศชายใช้คำ/วลีเชื่อมประโยคในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากกว่าสิ่งที่เป็นนามธรรมในอัตราส่วนที่ค่อนข้างใกล้เคียงกัน คือเพศชายมีผลต่างระหว่างการใช้คำ/วลีเชื่อมประโยคในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมกับสิ่งที่เป็นนามธรรมเฉลี่ย 2.0 คำ/วลีต่อคน ในขณะที่เพศหญิงมีผลต่างอยู่ที่เฉลี่ย 1.2 คำ/วลีต่อคน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสำหรับทั้งเพศหญิงและเพศชาย สิ่งที่เป็นรูปธรรมสามารถอธิบายได้ง่ายกว่าสิ่งที่เป็นนามธรรม ดังนั้นจึงสามารถเรียบเรียงประโยคได้อย่างต่อเนื่องโดยการใช้คำ/วลีเชื่อมประโยคในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ดีกว่า

เมื่อเปรียบเทียบการอธิบายทั้งสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมระหว่างเพศหญิงและเพศชายพบว่าเพศชายใช้คำ/วลีเชื่อมประโยคมากกว่าเพศหญิง ดังนั้นจึงอาจสะท้อนให้เห็นว่าเพศชายมีกระบวนการอธิบายสิ่งต่างๆโดยการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในแต่ละประเด็นได้ดีกว่าเพศหญิง ซึ่งลักษณะเช่นนี้ยังอาจสะท้อนให้เห็นกระบวนการทางความคิดของเพศชายด้วยว่ามีความคิดที่เป็นระบบ เป็นขั้นตอน และสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ได้ดี

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าเพศชายมีความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลให้สัมพันธ์กันทั้งในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ดีกว่าเพศหญิง

5. ด้านความสามารถในการสื่อความหมาย

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ยความชัดเจนและความคลุมเครือในการสื่อความหมาย

ชาย (10 คน)				หญิง (10 คน)			
รูปธรรม		นามธรรม		รูปธรรม		นามธรรม	
คลุมเครือ (%)	ชัดเจน (%)	คลุมเครือ (%)	ชัดเจน (%)	คลุมเครือ (%)	ชัดเจน (%)	คลุมเครือ (%)	ชัดเจน (%)
11.98	88.02	16.27	83.73	11	89	18.24	81.76

จากตารางที่ 5 พบว่าทั้งกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและเพศชายมีความคลุมเครือในการการสื่อความหมายเพื่ออธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมมากกว่ารูปธรรมอย่างชัดเจน แสดงให้เห็นว่าทั้งเพศหญิงและเพศชาย สิ่งที่เป็นนามธรรมจะอธิบายได้ยากกว่าสิ่งที่เป็นรูปธรรม แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศแล้ว จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยความชัดเจนในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมของเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 89 มากกว่าของเพศชายที่ได้ร้อยละ 88.02 อยู่เล็กน้อย ส่วนทางด้านกรอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรม เพศชายมีการสื่อความหมายที่ชัดเจนคิดเป็นร้อยละ 83.73 เฉลี่ยต่อคน ซึ่งมากกว่าเพศหญิงที่ได้ร้อยละ 81.76 โดยความแตกต่างในเรื่องความชัดเจนและความคลุมเครือในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมของเพศชายและเพศหญิงนี้ ไม่ได้แสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

เพราะฉะนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าเพศหญิงและเพศชายมีความชัดเจนและความคลุมเครือในการสื่อความหมายเพื่ออธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมใกล้เคียงกัน โดยเฉลี่ยแล้วมีความชัดเจนในการสื่อความหมายอยู่ที่ร้อยละ 85 และความคลุมเครือในการสื่อความหมายอยู่ที่ร้อยละ 15 ต่อคน โดยที่ทั้งคู่ต่างมีความคลุมเครือในการสื่อความหมายเพื่ออธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมมากกว่าสิ่งที่เป็นรูปธรรมเช่นเดียวกัน

6. ด้านความสามารถในการให้รายละเอียดในการอธิบาย

จากการสังเกตและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ละเอียดและชัดเจนกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย โดยการให้ข้อมูลที่แคบกว่าเพศชายแต่พรรณนาลงลึกถึงรายละเอียดได้มากกว่า ยกตัวอย่าง เช่น

ไข่มุกมีรูปร่างเป็นวงรี มีเปลือกสีน้ำตาลอ่อนผิวเรียบ ด้านหนึ่งแหลม ด้านหนึ่งแบน...

เหรียญ 10 บาท เป็นเหรียญเงินที่มีลักษณะกลมแบน ขนาดประมาณ 2 เซนติเมตร ทำจากเงินหรือทองเหลือง

หรืออาจมีการเปรียบเทียบให้เห็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้นด้วย เช่น

...คล้ายกับยานอวกาศ คือ ด้านหนึ่งแหลมและด้านหนึ่งแบน...

เหรียญ 10 บาทเหมือนไข่มุกตรงที่ข้างในมีสีเหลือง...

เราใช้ภาพไข่มุกแสดงถึงหมายเลขศูนย์ ซึ่งเปรียบว่าไร้ค่า ไร้ความหมาย

บางคนรู้สึกดีใจจนน้ำตาไหล บางคนรู้สึกดีใจจนกระโดดโลดเต้น ไปจนถึงกับส่งเสียงร้องกรี๊ด แต่สำหรับบางคนอาการดีใจ คือการแสดงออกแค่เพียงการยิ้ม ตั้งแต่ยิ้มกรุ้มยิ้ม ไปจนถึงยิ้มกว้างจนหุบไม่ลง ... เป็นต้น

ตรงข้ามกับเพศหญิง เพศชายมักอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมโดยการให้ข้อมูลที่กว้างออกไปจากสิ่งที่ให้อธิบาย โดยไม่มุ่งเจาะจงไปยังสิ่งที่กำลังอธิบายอยู่เหมือนกับเพศหญิง ยิ่งไปกว่านั้นเพศชายยังสามารถเชื่อมโยงไปสู่ประเด็นใหม่ๆ ได้อย่างไม่รู้จักจบ อาจกล่าวได้ว่า ยังไม่ทันจะอธิบายเรื่องใดเรื่อง

หนึ่งอย่างกระจ่างชัด ก็กระโดดข้ามไปยังอีกเรื่องหนึ่งทันที แต่ในขณะที่เดียวกันการใช้ภาษาในการอธิบายข้ามประเด็นของเพศชายก็กระทำได้อย่างดี เพราะเพศชายรู้จักใช้คำ/วลีเชื่อมประโยคได้ดี (เห็นได้จากตารางที่ 4 แสดงคำ/วลีเชื่อมประโยคข้างต้น) และยังให้ข้อมูลที่เพิ่มประโยชน์เพิ่มเติม นอกเหนือจากการพรรณนาลักษณะภายนอกทั่วไปของสิ่งที่ป็นรูปธรรมและนามธรรมด้วย ยกตัวอย่างเช่น

ในทางชีววิทยา ไข่ไก่ นับว่าเป็นรูปแบบทางธรรมชาติที่มีความมหัศจรรย์มาก ด้วยลักษณะการปกป้องตัวอ่อนภายในอย่างดีที่สุด...

จากการทดลองให้ไข่ดิบถูกอุ้งมือบีบอย่างสุดแรงพบว่า แรงบีบจากมนุษย์ไม่สามารถทำให้ไข่แตกได้

เหรียญ 10 บาท ผลิออกมาเพื่อทดแทนมูลค่าของเหรียญกษาปณ์ 5 บาท ที่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการซื้อสินค้าจำนวนหนึ่งได้... ทำให้พกเหรียญกษาปณ์ได้สะดวกสบายมีมูลค่ามากขึ้น เป็นการกระตุ้นการจับจ่ายได้อีกทาง

ความเสียใจเป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ดังนั้นจึงไม่ควรให้ความรู้สึกดังกล่าวรบกวนการใช้ชีวิตของเรา

ถ้าความเสียใจของมนุษย์มีมาก... อาจทำให้เกิดความคิดที่จะฆ่าตัวตาย ซึ่งกลายมาเป็นปัญหาของสังคมในที่สุด เป็นต้น

ดังนั้น สามารถสรุปได้ว่าเพศหญิงมีความสามารถในการอธิบายสิ่งที่ป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ละเอียดกว่าเพศชาย

สรุปผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอธิบายสิ่งที่ป็นรูปธรรมและนามธรรมระหว่างเพศชายและเพศหญิง ทั้ง 6 ด้าน

ตารางที่ 6 สรุปผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถทั้ง 6 ด้าน

การวิเคราะห์ 6 ด้าน	ความสามารถของเพศชาย		ความสามารถของเพศหญิง	
	รูปธรรม	นามธรรม	รูปธรรม	นามธรรม
1. ความสามารถในการใช้คำศัพท์	มากกว่า	มากกว่า	น้อยกว่า	น้อยกว่า
2. ความสามารถในการให้ข้อมูล	น้อยกว่า	น้อยกว่า	มากกว่า	มากกว่า
3. ความสามารถในการเรียงเรียงประโยค	มากกว่า	น้อยกว่า	น้อยกว่า	มากกว่า
4. ความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูล	มากกว่า	มากกว่า	น้อยกว่า	น้อยกว่า
5. ความสามารถในการสื่อความหมาย	เท่ากัน	เท่ากัน	เท่ากัน	เท่ากัน
6. ความสามารถในการให้รายละเอียดในการอธิบาย	น้อยกว่า	น้อยกว่า	มากกว่า	มากกว่า

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นการวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ที่พิจารณาจากความยากง่ายของคำศัพท์ ความสามารถในการให้ข้อมูลที่พิจารณาจากจำนวนประโยค ความสามารถในการเรียบเรียงประโยคที่พิจารณาจากความซับซ้อนของประโยค ความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลให้สัมพันธ์กันที่พิจารณาจากจำนวนคำ/วลีเชื่อมประโยค ความสามารถในการสื่อความหมายที่พิจารณาจากความชัดเจนและความคลุมเครือ และความสามารถในการให้รายละเอียดในการอธิบาย

จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่าปัจจัยทางด้านเพศมีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษา โดยเฉพาะในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม โดยรวมเพศชายและเพศหญิงมีความสามารถในการใช้ภาษาที่เท่ากัน แต่ต่างกันตรงที่เพศชายมีความสามารถในการอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากกว่าเพศหญิง ในขณะที่เพศหญิงมีความสามารถในการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมมากกว่าเพศชาย ซึ่งตรงกับภาพพจน์ประจำกลุ่มเพศ

ด้วยเหตุนี้ ผลการวิจัยนี้จึงไม่ตรงกับงานวิจัยที่ผ่านมา อย่างเช่น งานของดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) ที่รวบรวมผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้และการใช้ภาษาไทยของเยาวชนทั้งหญิงและชาย พบว่าแทบทุกงานวิจัยรายงานเหมือนกันว่าหญิงมีความสามารถทางภาษาไทยสูงกว่าหรือเทียบเท่ากับชาย และมีผลวิจัยเดียวที่รายงานว่าชายมีความสามารถทางการใช้คำศัพท์สูงกว่าหญิง ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าการศึกษาที่ผ่านมาไม่ได้แยกแยะศึกษาการใช้ภาษาตามภาพพจน์ที่แตกต่างกันระหว่างเพศชายหญิงหรือความถนัดตามเพศ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบประเด็นที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

1. โดยรวมเพศหญิงและเพศชายมีความสามารถทางภาษาใกล้เคียงกันโดยเฉพาะในด้านการสื่อความหมาย แต่อาจมีความแตกต่างกันในบางด้านขึ้นอยู่กับลักษณะนิสัยหรือความถนัดเฉพาะกลุ่มเพศ ซึ่งตรงตามภาพพจน์ที่กำหนดโดยสังคม ดังนั้นจึงไม่อาจสรุปได้ว่ากลุ่มเพศใดมีความสามารถทางภาษามากกว่ากัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยที่ผ่านมา อย่างเช่น Jenkins (2000) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างทางด้านการใช้ประโยคที่ซับซ้อนและเรียงง่ายระหว่างชายและหญิง ซึ่งพบว่าเพศหญิงและเพศชายมีความผิดพลาดในการใช้ภาษาเหมือนกันแต่เกิดข้อผิดพลาดในโครงสร้างที่ต่างกันเท่านั้น จึงสรุปผลว่าปัจจัยทางเพศไม่ได้มีผลต่อการเรียบเรียงประโยคในการเขียนอธิบายแต่อย่างใด ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรมด้วย

2. ผลการวิจัยนี้เป็นประโยชน์ในการนำเสนอทางออกของการตัดสินใจความสามารถการใช้ภาษาของกลุ่มเพศตามภาพพจน์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าภาพพจน์ทางเพศมีผลต่อการใช้ภาษาบางด้านเท่านั้น และอาจเกิดจากปัจจัยอื่นนอกจากความแตกต่างทางเพศด้วย เช่นเดียวกับงานของ Tannen (2001) ซึ่งนำเสนอเชิงโต้แย้งงานวิจัยที่ผ่านมาว่า การใช้ภาษาต้องขึ้นอยู่กับสังคมด้วย เพราะบางสังคม เช่นในที่ทำงาน

ผู้หญิงก็ไม่ได้เป็นไปตามภาพพจน์เสมอไป หรืองานของ Maeve (1996) ที่เห็นว่าผู้หญิงมักถูกตัดสินจากภาพพจน์ของการใช้ภาษาอย่างไม่เป็นธรรมเนื่องมาจากงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์ใน 20 ปีมานี้ ถึงแม้จะพิสูจน์ได้แล้วว่าการใช้ภาษาของผู้หญิงไม่ได้เป็นไปตามภาพพจน์เสมอไป แต่ก็ยังคลุมเครือและไม่ช่วยให้ความกระจ่างเท่าที่ควร

3. อย่างไรก็ตาม เพศชายกับเพศหญิงยังแสดงออกถึงความแตกต่างในเรื่องความสามารถการใช้ภาษาในแต่ละด้านที่สำคัญ ดังนี้

3.1 เพศชายมีความสามารถอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมมากกว่าเพศหญิงในด้านการใช้คำศัพท์ และการเชื่อมโยงข้อมูลไปยังประเด็นอื่น ในขณะที่เพศหญิงมักมุ่งเน้นพรรณนาถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานของ Tannen (2001) ที่พบว่าผู้หญิงสามารถคุยเรื่องหนึ่งในระยะเวลา ยาวได้ (Rapport talk) ในขณะที่ผู้ชายจะไม่ค่อยชอบเป็นผู้ฟังนัก โดยไม่ให้ความสำคัญกับผู้พูด ผู้ชายจะพูดกระโดดข้ามไปคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้เสมอ และ Richard (2001) ที่พบว่าปัจจัยทางเพศมีผลต่อความแตกต่างในการใช้ภาษาสื่ออารมณ์ของหญิงและชาย โดยผู้ชายมักจะใช้ภาษาอ้างอิงด้วยการแสดงออกถึงพฤติกรรมและอารมณ์ ในขณะที่ผู้หญิงมักจะใช้ภาษาอ้างอิงด้วยการมุ่งเน้นไปที่ความเข้าใจภายในสิ่งที่อ้างอิงมากกว่า

3.2 เพศหญิงมีความสามารถอธิบายสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมมากกว่าเพศชายในด้านการให้ข้อมูล และความละเอียดในการอธิบาย ซึ่งใกล้เคียงกับที่ Sabbatini (2007) ได้นำเสนอไว้ว่า เพศหญิงมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกว่าเพศชาย แสดงออกทางอารมณ์ได้ดีกว่า ช่างพูด ชื่นชมในความงดงาม จดจำรายละเอียดได้ดี เข้าใจอารมณ์ทางภาษาได้ดี และมีความสามารถทางภาษามากกว่าผู้ชาย

4. ถึงแม้ว่าผลการวิจัยนี้ได้แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางเพศมีผลต่อการใช้ภาษาในหลายด้านดังกล่าวข้างต้น แต่อย่างไรก็ตาม กลับไม่มีผลในด้านการสื่อความหมาย ดังจะเห็นได้จากผลการทดสอบที่ปรากฏว่า เพศชายและเพศหญิงมีการสื่อความหมายชัดเจนและคลุมเครือในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งไม่ตรงตามภาพพจน์ของการใช้ภาษาของเพศหญิง ดังเช่นที่ Maeve (1996) ได้กล่าวไว้ว่า ภาพพจน์ของเพศหญิงค่อนข้างที่จะถูกตัดสินอย่างชัดเจนและเป็นไปในทางลบมากกว่าเพศชาย เช่น มองว่าผู้หญิง ชอบใช้อารมณ์ อยู่เหนือเหตุผล จึงมักพูดจาอ้อมค้อม คลุมเครือ ไม่ตรงไปตรงมา

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับเรื่องภาพพจน์ทางเพศที่สะท้อนให้เห็นผ่านทางภาษาในคราวต่อไป อาจเพิ่มการศึกษาปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมอื่นร่วมด้วย เช่น ระดับการศึกษา อาชีพ และสถานภาพทางสังคม เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

ดวงเดือน พันธุนานาวิน. (2524). **พฤติกรรมศาสตร์เล่ม 2: จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา**.

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

Brannon, Linda. (1999). **Gender: Psychological Perspectives**. (2nd ed.). Boston: Allyn and Bacon.

Cameron, Deborah. (1997). **Language: Sociolinguistic and Sociobiology**. United Kingdom. Retrieved from http://cogweb.ucla.edu/Abstracts/Cameron_97.html.

Conrick, Maeve. (1996). **Gender and Linguistic Stereotyping**. University College Cork: HEEU. Retrieved from

http://www.ucc.ie/publications/heeu/womenstf/3_conrick.htm#FOOTNOTE_7.

Holmes, Janet. (2001). **An Introduction to Sociolinguistics**. (2nd ed.). London: Longman.

Jenkins, Patricia Ann. (2000). **Linguistic differences between male and female**

developmental writers. Tennessee State University. Retrieved from <http://e-research.tnstate.edu/dissertations/AAI3007585/>.

Kristen, E. Link & Roger, J. Kreuz. (1999). **Do Men and Women Use Nonliteral Language Differently When They Talk About Emotions?**. The University of Memphis. Los Angeles. Retrieved from

<http://www.psyc.memphis.edu/faculty/kreuz/Psycho99.pdf+Gender+difference+in+language,+thesis&hl=th&ct=clnk&cd=45&gl=th>.

Lakoff, Robin. (1975). **Language and Women's Place**. New York: Harper and Row.

O'Kearney, Richard. (2001). **Language for Emotions in Adolescence: Effects of Age,**

Gender, and Type of Emotional Disorder. PhD, Griffith University, Griffith Health, School of Applied Psychology. Retrieved from

<http://ariic.library.unsw.edu.au/griffith/adt-QGU20050919-024406/>.

Sabbatini, Renato M.E. (2007). **Are There Differences between the Brains of Males and Females?**. State University of Campinas, Brazil. Retrieved from

<http://www.cerebromente.org.br/n11/mente/eisntein/cerebro-homens.html>.

Tannen, Deborah. (2001). **You Just Don't Understand: Women and Men in Conversation**. New York: Quill.

